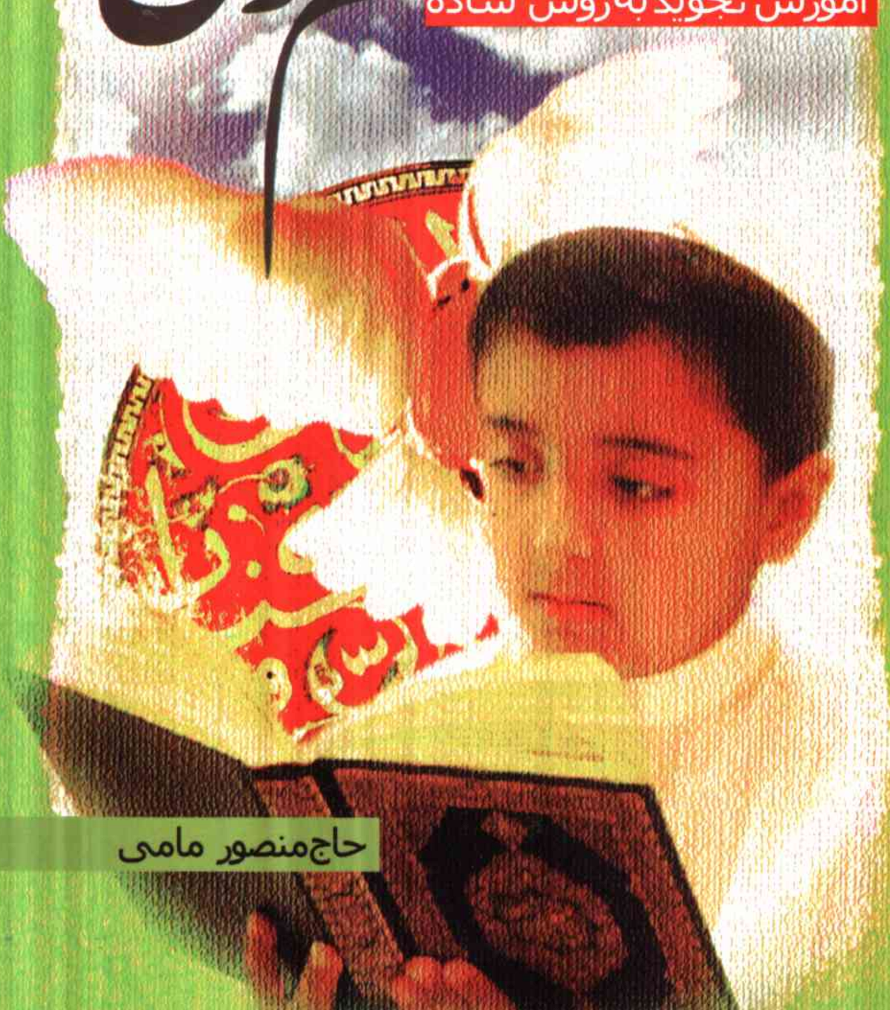
بر اساس منابع و دیدگاه اهل سنت

معلم قرآن

آموزش تجوید به روش ساده

حاج منصور مامی

بسم الله الرحمن الرحیم

معلم قرآن

آموزش تجوید به روش ساده

مامی، منصور معلم قرآن؛ آموزش تجوید به روش ساده،
مؤلف: منصور مامی
تهران: احسان۱۳۹۰
۳۲ص:مصور
ISBN: ۹۷۸-۹۶۴-۲۵۶-۵۹۷-۸
فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیپا
قرآن- تجوید-
راهنمای آموزشی - قرآن - قرائت
۲۹۷/۱۵۱ BP: ۶۵م ۲م //۷۴
۱۳۹۰
۱۰۹۱۶۹۸

مولف : حاج منصور مامی
ناشر : نشر احسان
چاپخانه: گنج دانش
نوبت چاپ: دوم-۱۳۹۰
تیراژ: ۵۰۰۰ جلد
قیمت: ۲۰۰۰ تومان
شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۳۵۶-۵۹۷-۸

فروشگاه : تهران - خیابان انقلاب - روبروی دانشگاه
متجمع فروزنده - شماره ۴۰۶ - تلفن:۶۶۹۵۴۴۰۴

مقدمه

خواندن صحیح قرآن کریم از مقدمات لازم و ضروری ارتباط برقرار کردن با این کتاب آسمانی است.به این منظور از زمان پیامبر(ص) تازمان ما همواره فراگیری درستخوانی قرآن، برای هر مسلمانی ضروری شمرده می شده است. در زمان پیامبر(ص)، اصحابی که قرآن را صحیح و با صدایی خوش می خواندند،از منزلت بالایی برخوردار بودند و دیگران موظف می شدند از آنان قرآن را فرابگیرند.

امروزه در مدارس دینی و مکتب خانه ها به آموزش تجوید قرآن در قالب تعلیم مخارج حروف، غنه، تلفظ صحیح کلمات و غیره به کودکان، توجه زیادی صورت می گیرد، زیرا فراگیری آن ها مقدمه ای است برای آشنایی بااحکام، تعالیم و مفاهیم بسیارعمیق این کتاب آسمانی.

برای آموزش آسان قرآن، لازم بود رساله یا کتابی کم حجم، ساده و همه فهم، تهیه و تدوین شود.برای برآوردن این نیاز بود که بنده اقدام کردم و نوشته‌ای را که پیش رو دارید فراهم آوردم. امیدوارم آموزش آسان قرآن کریم، برای همگان مفید واقع شود. دراینجا لازم می‌دانم یادی از استاد گرانقدرم جناب الحاج نور جان آخوند قاری کرده باشم که بنده را در تدوین این کتاب راهنمایی و ارشاد نمودند. و همچنین تشکر و قدردانی خود را از نشر محترم احسان به عمل بیاورم که زحمت چاپ و نشر این اثر را متقبل شدند.

فتحه ـَـ

فتحه به معنای گشودن و باز کردن است.

هنگام تلفظ علامت فتحه (ـَ) دهان گشوده و باز می گردد.

اَ-بَ-تَ...　　الف + ۲ = ـَ (فتحه)

مثال:

جدا ازهم					ترکیب
لَ	کَ			می‌خوانیم	لَکَ
خَ	لَ	قَ		می‌خوانیم	خَلَقَ
فَ	قَ	تَ	لَ	می‌خوانیم	فَقَتَلَ
وَ	قَ	بَ		می‌خوانیم	وَقَبَ
کَ	سَ	بَ		می‌خوانیم	کَسَبَ
خَ	لَ	قَ	کَ	می‌خوانیم	خَلَقَکَ

مثالهای دیگر:

اَمَرَ - دَخَلَ - سَکَنَ - وَجَدَ - سَاَلَکَ - فَخَرَجَ - فَقَدَرَ - نَزَلَ

در زبان فارسی به علامت فتحه (ـَ) زَبَرْ می گویند.

به حرفی که فتحه (ـَ) دارد مفتوح هم می گویند.

کسره ـِ

کسره به معنای شکستن یا پائین آمدن است.

هنگام تلفظ علامت کسره (ـِ) دهان به طرف پائین متمایل می گردد.

اِ - بِ - تِ ...

ی +۲= ـِ (کسره)

مثال:

	جدا ازهم			ترکیب
اِ	بِ	لِ	می‌خوانیم	اِبِلِ
سِ	خِ	رِ	می‌خوانیم	سِخِرِ
سِ	رِ	فِ	می‌خوانیم	سِرِفِ
جِ	رِ	فِ	می‌خوانیم	جِرِفِ
وِ	زِ	نِ	می‌خوانیم	وِزِنِ

مثال: فتحه (ـَ) کسره (ـِ)

بِمَ - هِیَ - آبَتِ - اَقِمِ - مَلِکِ - یَجِدِ - شَهِدَ - کَرِهَ - نَسِیَ

در زبان فارسی به علامت کسره (ـِ) زیر می گویند.

به حرفی که علامت کسره (ـِ) دارد مکسور هم می‌گویند.

ضمه ـُـ

ضمه به معنای جمع شدن است.

هنگام تلفظ علامت ضمه(ـُ)، لبها به صورت غنچه و یا به حالت جمع تلفظ می‌شود.

اُ - بُ - تُ ...   و ÷۲ = ـُ (فتحه)

مثال:

جدا ازهم				ترکیب
رُ	سُ	لُ	می‌خوانیم	رُسُلُ
خُ	لُ	قُ	می‌خوانیم	خُلُقُ
دُ	رُ	سُ	می‌خوانیم	دُرُسُ
کُ	تُ	بُ	می‌خوانیم	کُتُبُ
مُ	لُ	کُ	می‌خوانیم	مُلُکُ
سُ	دُ	سُ	می‌خوانیم	سُدُسُ

مثال: فتحه(ـَ) کسره(ـِ) ضمه(ـُ)

هُوَ - یَکُ - زَبَدُ - تَجِدُ - خُلِقُ - سُبُلُ - زُبُرِ - لُزِیکَ - رُسُلِکَ

در زبان فارسی به علامت ضمه(ـُ) پیش می گویند.

به حرفی که علامت ضمه(ـُ) دارد مضموم هم می گویند.

تنوین فتحه ـً

تشکیل تنوین فتحه ـَ + نْ = ـً   بً می‌خوانیم ← بَنْ

ءً - بً - تً ...

خوانده می شود				نوشته می شود
کُ	فُ	وَنْ	←	کُفُوًا
کِ	تَا	بَنْ	←	کِتَابًا
رَ	سُو	لَنْ	←	رَسُولًا
اَمْ	رَنْ		←	اَمْرًا
اَلْ	فَا	فَنْ	←	اَلْفَافًا

به تنوین فتحه، تنوین نصب نیز می گویند.

درس پنجم

تنوین کسره ـٍـ

تشکیل تنوین کسره ـِ + نْ = ـٍ ← بٍ ← می‌خوانیم ← بِنْ

ـٍ - بٍ - تٍ ...

خوانده می شود				نوشته می شود
قُرَیـ	شِنْ		←	قُرَیْشٍ
رَسو	لِنْ		←	رَسُولٍ
شَهـ	رِنْ		←	شَهْرٍ
اَ	جَ	لِنْ	←	اَجَلٍ
رِزْ	قِنْ		←	رِزْقٍ

به تنوین کسره ، تنوین جر نیز می‌گویند.

تنوین ضمه ـٌ

تشکیل تنوین ضمه ـُ + نْ = ـٌ

بٌ ← می‌خوانیم ← بُنْ

ءٌ-بٌ-تٌ...

خوانده می شود				نوشته می شود
خَ	بیـ	رُنْ	←	خَبیرٌ
رَا	زِ	قُنْ	←	رَازِقٌ
رَ	سُو	لُنْ	←	رَسُولٌ
خَیْـ	رُنْ		←	خَیْرٌ
كُـ	تُ	بُنْ	←	كُتُبٌ

به تنوین ضمه ، تنوین ضم نیز می گویند.

تشدید (ـّ)

حروفی که دارای تشدید (ـّ) باشند دوبار خوانده می شوند.

خوانده می شود			نوشته می شود
اِنْ	نَ	←	اِنَّ
لَمْ	مَ	←	لَمَّ

اگر علامت فتحه (ـَ)، روی تشدید بیاید آن حرف تشدید دار را به صورت فتحه بخوانید. مثال: اُمَّ - رَبَّنا - فَلَمَّا

اگر علامت کسره (ـِ) زیر تشدید بیاید آن حرف تشدید دار را به صورت کسره بخوانید. مثال: رَبِّ - شَرِّ - لِرَبِّکَ

اگر علامت ضمه (ـُ)، روی تشدید بیاید آن حرف تشدید دار را به صورت ضمه بخوانید. مثال: رَبُّکَ - شَرُّ - کُلُّ

خیلی مهم: در حرف لام برای تشدید زیاد مکث نکنید چون غنّه ایجاد می شود (غُنّه در ، درس چهاردهم توضیح داده خواهد شد)

سکون (ـْـ)

به معنای عدم حرکت است.

هرگاه حرفی علامت سکون (ـْ) داشته باشد تنها صدای آن حرف را به کمک حرکت ماقبلش می‌خوانیم.

خوانده می شود			نوشته می شود
لَ	ـهُمْ	←	لَهُمْ
قُ	لْ	←	قُلْ
لَ	مْ	←	لَمْ
یَـ	لِدْ	←	یَلِدْ
لَیْـ	سَ	←	لَیْسَ

به حرفی که علامت سکون (ـْ) داشته باشد ساکن هم می‌گویند.

حروف الفبای عربی

در زبان فارسی ۳۲ حرف وجود دارد اما در زبان عربی ۲۸ حرف و به قولی ۲۹ حرف وجود دارد.

حرف	نام حرف	حرف	نام حرف	حرف	نام حرف
ا	الف	ر	را	غ	غین
ب	با	ز	زا	ف	فا
ت	تا	س	سین	ق	قاف
ث	ثا	ش	شین	کـ	کاف
ج	جیم	ص	صاد	ل	لام
ح	حا	ض	ضاد	م	میم
خ	خا	ط	طا	ن	نون
د	دال	ظ	ظا	و	واو
ذ	ذال	ع	عین	ه	ها
				ی	یا

حروفی که در زبان عربی وجود ندارند.

گـ - چ - پ - ژ (گچ - پژ)

درس دهم

مخارج حروف

مخرج : یعنی در اصطلاح تجوید، محل خروج حرف از یک مکان می باشد.

تلفظ ۱۰ حرف به زبان عربی:

ث - ذ - ح - ع - غ - ط - ظ - و - ض - ص

«۱» حرف (ثا)

نوک زبان کمی بیرون آمده و به نوک دندانهای بالا (ثنایای علیا) برخورد کرده با نرمی و نازک تلفظ کنید.

طریقه تلفظ ثا: ثا ثِیْ ثُوْ اَثْ اِثْ اُثْ

مثال: کَوْثَرَ - ثُمَّ - مَثَل - اَلْمَبْثُوْثِ - ثَقُلَتْ

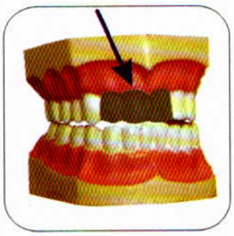

«۲» حرف (ذال)

نوک زبان به دندانهای بالا (ثنایای علیا) با کمی فشار برخورد کرده و نازک تلفظ کنید.

طریقه تلفظ ذال: ذَا ذِیْ ذُوْ اَذْ اِذْ اُذْ

مثال: اَلَّذِیْنَ - اِذَا - ذَاتَ - اَلَّذِیْ

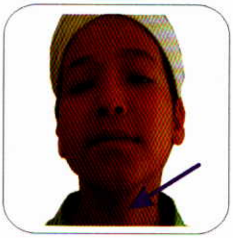

«۳» حرف (حا)

از وسط حلق (گلو) (مانند کسی که پوست تخمه در گلویش گیر کرده و یا شخصی می‌خواهد در زمستان دستهای خود را با هوای دهانش گرم کند.) تلفظ می‌شود.

طریقه تلفظ حا حا حِیْ حُوْ اَحْ اِحْ اُحْ

مثال: اَلرَّحْمٰنِ - اَلرَّحِیْمِ - اَلْحَمْدُ - اَحَدٌ - حَسَدَ

«۴» حرف (عین)

از وسط (گلو) به صورت نرم تلفظ می شود.

طریقه تلفظ عین عا عِیْ عُوْ اَعْ اِعْ اُعْ

مثال: اَعُوْذُ - نَعْبُدُ - اَنْعَمْتَ - عَلَیْهِمْ - اَعْبُدُ

«۵» حرف (غین)

از ابتدای حلق (گلو) به صورت پر حجم و درشت تلفظ می شود.
مانند کسی که آب در گلو غرغره می کند.

طریقه تلفظ غین: غا غِیْ غُوْ اَغْ اِغْ اُغْ

مثال: غَيْرِ الْمَغْضُوْبِ - غَاسِقٍ - اَغْنىٰ - فَرَغْتَ

«۶» حرف (طا)

نوک زبان به ریشه (بُن) دندانهای بالا (ثنایای علیا) برخورد کرده و زبان به سقف دهان بچسبد، پر حجم و درشت تلفظ کنید.

طریقه تلفظ طا: طا طِیْ طُوْ اَطْ اِطْ اُطْ

مثال: حَطَبِ - اَعْطَيْنٰكَ - طَعَامِ - طَيْرًا - اَطْعَمَهُمْ

«۷» حرف (ظا)

نوک زبان به سر دندانهای بالا (ثنایای علیا) با کمی فشار بیشتر از حرف ذال برخورد کرده، پر حجم و درشت تلفظ کنید.

طریقه تلفظ ظا — ظا ظِیْ ظُوْ اَظْ اِظْ اُظْ

مثال: حَافِظٌ - مَحْفُوْظ - یَظُنُّ - عَظِیْمِ

«۸» حرف (واو)

هنگام تلفظ لبها به صورت غنچه جمع شده و از میان دو لب خارج می شود.

طریقه تلفظ واو — وَا وِیْ وُوْ اَوْ اِوْ اُوْ

مثال: وَ اِیَّاکَ - شَرِّالْوَسْوَاسِ - یُوَسْوِسُ - وَلَمْ

«۹» حرف (ضاد)

کنارهٔ زبان به دندانهای بالا سمت راست یا چپ برخورد کرده و به صورت پر حجم تلفظ می‌شود. (سمت چپ بهتر است)

طریقه تلفظ ضاد: ضا ضِیْ ضُوْ اَضْ اِضْ اُضْ

مثال: مَغْضُوْبِ - وَلَاالضَّآلِّیْنَ - یَحُضُّ - تَضْلِیْلِ - ضَبْحًا

«۱۰» حرف (صاد)

برای یادگیری و تمرین نوک زبان به ریشه (بُن) دندانهای پائین و دو کنارهٔ زبان را به داخل دندانهای بالا چسبانده و درشت تلفظ نمایید.

طریقه تلفظ صاد: صا صِیْ صُوْ اَصْ اِصْ اُصْ

مثال: صِرَاطَ - صُدُوْرِ - صَّمَدُ - سَیَصْلیٰ

مد(~)

مد به معنای کشیدن و زیاد شدن است.

هر گاه علامت مد روی حرفی قرار بگیرد آن حرف را کشیده می خوانیم.

مثال: وَلَاالضَّآلِّيْنَ - مَآ اَغْنىٰ - اِذَاجَآءَ - يَآ - اِنَّآ

مد چند نوع و چند سبب دارد انشاءالله درکتابهای آینده توضیح خواهیم داد.

درس دوازدهم

قلقله یا قطبُ جد

قلقله به معنای لرزش دادن حرف ساکن در مخرجش است.

حروف قلقله از ۵ حرف تشکیل شده است (ق - ط - ب - ج - د) قطب جد نیز می گویند.

اگر یکی از حروف قلقله در اصل ساکن باشد قلقله صغری می گویند. مثال: يَجْعَلْ - ضَبْحاً - نَقْعاً

اگر یکی از حروف قلقله را ساکن کنیم قلقله کبری می گویند.
مثال:

فَلَقِ ← ساکن می کنیم ← فَلَقْ

خَلَقَ ← ساکن می کنیم ← خَلَقْ

اَحَدٌ ← ساکن می کنیم ← اَحَدْ

كَسَبَ ← ساکن می کنیم ← كَسَبْ

اگر یکی از حروف قلقله آخرش تشدید داشته باشد اگر بخواهیم ساکن کنیم اول تشدید آن را آشکار می کنیم و بعد قلقله ایجاد می گردد.

مثال: وَتَبَّ - اَلحَقُّ

درس سیزدهم

نون ساکن (نْ) و تنوین ـــًـٍـٌ

دارای چهار حکم است: اظهار - ادغام - اخفاء - اقلاب

اظهار

اظهار به معنای ظاهر و آشکار خواندن حرف می‌باشد.

اظهار ۶ حرف دارد أ - هـ - ح - خ - ع - غ

هر گاه بعد از نون ساکن (نْ) و تنوین ـــًـٍـٌ یکی از حروف اظهار بیاید نون ساکن و یا تنوین به صورت آشکار خوانده می شود.

أ	كُفُواً اَحَدٌ - مِنْ اَهْلِ
هـ	عَنْهُ - سَلَامٌ هِيَ
ح	وَانْحَرْ - نَارٌ حَامِيَه
خ	ذَرَّةٍ خَير - لَطِيْفٌ خَبِيْر
ع	اَنْعَمْتَ - سَمِيْعٌ عَلِيم
غ	مِنْ غَيْرِ - اَجْرٌ غَيْرُ

چون مخرج حروف اظهار، از حلق تلفظ می‌باشند، به حروف حلقی معروف است.

درس
چهاردهم

ادغام

در تجوید به معنای داخل کردن یک حرف در حرف دیگر است.

حروف ادغام عبارتند از: ی - ر - م - ل - و - ن (یرملون)

هرگاه بعد از نون ساکن (نْ) وتنوین ـً ـٍ ـٌ یکی ازحروف ادغام بیاید حرف اول را در حرف دوم داخل کرده و حرف دوم به خود تشدید می گیرد.

ادغام به دو دسته تقسیم می شود: با غنه - بی غنه

غنه خارج کردن صدا از فضای بالای بینی (خیشوم) می باشد.

		نوشته می شود		خوانده می شود
با غنه	م	حَبْلٌ مِنْ مَسَد	←	حَبْلُمِّمَسَد
	ی	وَمَنْ يَعْمَلَ	←	وَمَيَّعْمَلَ
	ن	يَوْمَئِذٍ نَاعِمَةٌ	←	يَوْمَئِذِ نَّاعِمَةٌ
	و	مَالًا وَعَدَّدَه	←	مَا لَا وَّعَدَّدَه

		نوشته می شود		خوانده می شود
بی غنه	ل	لَمْ يَكُنْ لَهُ	←	لَمْ يَكُلَّهُ
	ر	غَفُورٌ رَحِيمٌ	←	غَفُورُ رَّحِيمٌ

در قرآن، ۴ کلمه ادغام نمی شوند بلکه اظهار خوانده می شود اگر ادغام شود معنای کلمه فرق می کند.

دُنْيا - بُنْيانٌ - صِنْوانٌ - قِنْوانٌ

اخفاء

اخفاء به معنای پوشاندن یا مخفی کردن حرف می باشد صفتی بین اظهار و ادغام است.

حروف اخفاء عبارتند از:

ت - ث - ج - د - ذ - ز - س - ش - ص - ض - ط - ظ - ف - ق - ک

هرگاه بعد از نون ساکن (نْ) و تنوین ـًـٍـٌ یکی از حروف اخفاء بیاید نون ساکن و تنوین را به صورت پنهان و مخفی بخوانیم.

حرف	مثال	حرف	مثال
ت	أَنْتُمْ	ص	عَنْ صَلَاتِهِمْ
ث	مُطَاعٍ ثَمَّ	ض	مِنْ ضَرِيعٍ
ج	مِنْ جُوعٍ	ط	سَمَوات طِبَاقاً
د	عِنْدَ	ظ	يَنْظُرُونَ
ذ	نَاراً ذَاتَ	ف	أَفْوَاجاً فَسَبِّحْ
ز	أَنْزَلْنَاهُ	ق	كُتُبٌ قَيِّمَه
س	إِنْسَانَ	ک	عَنْکَ
ش	مِنْ شَرِّ		

درس شانزدهم

اقلاب

در تجوید به معنای تبدیل کردن نون ساکن و تنوین به حرف (میم) می باشد.

اقلاب: هر گاه بعد از نون ساکن (نْ) و تنوین ـًـٍـٌ حرف با (ب) بیاید آن نون ساکن یا تنوین به حرف (م) تبدیل می‌شود و حرف میم (م) نزد حرف با (ب) به صورت اخفاء خوانده می شود.

نوشته می شود		خوانده می شود
مِنْ بَعْدِ	←	مِم بَعْدِ
لَيُنْبَذَنَّ	←	لَيُم بَذَنَّ
لَنَسْفَعاً بِالنَّاصِيَه	←	لَنَسْفَعَمْ بِالنَّاصِيَه
حِلٌّ بِهٰذَا الْبَلَدِ	←	حِلُّمْ بِهٰذَا الْبَلَدِ

در قرآن کلماتی که به صورت اقلاب خوانده می شوند با یک (م) کوچک مشخص شده است.

درس
هفدهم

اخفاء شفویه

هر گاه بعد از میم ساکن (مْ) حرف با (ب) بیاید آن میم ساکن با اخفاء خوانده می شود. هنگام تلفظ لبها بهم نزدیک می شوند (لبها به ضخامت یک ورق کاغذ از هم باز باشند.)

تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ | يَعْلَمْ بِأَنَّ اللهَ | عَلَيْهِمْ بِمُصَيْطِرٍ

استعلاء

در تجوید بالا آمدن ریشه زبان بسوی کام بالا (سقف دهان) هنگام تلفظ حرف می باشد.

حروف استعلاء درشت و پرحجم تلفظ می شوند.

حروف استعلاء عبارتند از:

خ - ص - ض - غ - ط - ق - ظ

خُصِّ ضَغْطٍ قِظْ

خ	خَلَقَ	ط	شَیْطانِ
ص	سَیَصْلٰی	ق	اَلْقَارِعَةُ
ض	مِنْ ضَرِیعٍ	ظ	یَنْظُرُونَ
غ	غَاسِقٍ		

این چهار حرف (ص - ض - ط - ظ) درشت تر از سه حرف (خ - غ - ق) تلفظ می‌شوند.

سکته

سکته یعنی وقف نرم و لطیف بدون تنفس می باشد.

به این طریق که در کلمهٔ اول بدون گرفتن نفس وقف کنیم بعد از آن کلمهٔ دوم را می خوانیم.

سکته در قرآن مجید ۴ بار (به روایت حفص) آمده است

۱) سورهٔ قیامه آیهٔ ۲۷ مَنْ (سکته) راقٍ

۲) سورهٔ کهف آیهٔ ۱ عِوَجاً (سکته) قَیِّماً (هنگام توقف تنوین عِوَجاً به الف تبدیل می شود)

۳) سورهٔ یس آیهٔ ۵۲ مَّرْقَدِنا (سکته) هٰذَا

۴) سورهٔ مطففین آیهٔ ۱۴ بَلْ (سکته) رَانَ

علامت سکته در قرآن به این شکل نشان داده می شود: (س) یا (سکته)

درس
بیستم

حروف مقطعه

در ابتدای بعضی از سوره‌های قرآن کریم یک یا چند حرف نوشته شده که باید آنها را جدا، جدا بخوانیم به همین جهت آنها را حروف مقطعه می‌نامند.

یک حرفی

نٓ	می‌خوانیم ←	نُونْ
صٓ		صَادْ
قٓ		قَافْ

دو حرفی

حٰمٓ	می‌خوانیم ←	حا مِیمْ
یٰسٓ		یا سِینْ
طٰهٰ		طا ها
طٰسٓ		طا سِینْ

سه حرفی

طسم	می‌خوانیم	طا سین میم
الر		الف لام را
الم		الف لام میم

چهار حرفی

المر	می‌خوانیم	الف لام میم را
المص		الف لام میم صاد

پنج حرفی

حم عسق	می‌خوانیم	حا میم عین سین قاف
کهیعص		کاف ها یا عین صاد

از ۱۱۴ سوره قرآن کریم در ابتدای ۲۹ سوره، حروف مقطعه آمده است.

حروف مقطعه رازی بین خداوند کریم و پیامبر اکرم اسلام (ص) می باشد.

درس
بیست‌ویکم

اشباع

اشباع در لغت به معنای سیر شدن در تجوید تبدیل صدای کوتاه به صدای کشیده است.

ـهٗ ـهُ	خوانده می شود.	هُو
ـهٖ ـهِ		هِی

مثال: ـهٗ- به خط پاکستانی

یَکُنْ لَهٗ	می‌خوانیم	یَکُنْ لَهُو
مَالَهٗ		مَالُهُو

مثال: ـهُ- به خط عثمان طاها

اِنَّهُ	می‌خوانیم	اِنَّهُو
وَعَدَّدَهُ		وَعَدَّدَهُو

مثال: ـهٖ- به خط پاکستانی

فَاَثَرْنَ بِهٖ	می‌خوانیم	فَاَثَرْنَ بِهِی
لِرَبِّهٖ		لِرَبِّهِی

مثال: ـهِ- به خط عثمان طاها

رَجْعِهِ	می‌خوانیم	رَجْعِهِی
بِیَمِینِهِ		بِیَمِینِهِی

درس
بیست ودوم

طریقه خواندن سجده تلاوت

خواندن سجده تلاوت مثل نماز با وضو، رو به قبله بودن و غیره ...شرط است.

رو به قبله ایستاده و دست ها آزاد باشد این دعا را بخوانید:

نَوَیْتُ اَنْ اَسْجُدَ سَجْدَةَ التِّلاوَةِ مُتَوَجِّهاً اِلیٰ جِهَةِ الْقِبْلَةِ خالِصاً لِلّٰهِ تَعالیٰ.

اَللّٰهُ اَکْبَرْ.

پس از نیت کردن ۱بار به سجده بروید و سه بار سبحان ربی الاعلی بگویید.

و بعد از سجده بنشینید دستها را بلند کرده این دعا را بخوانید.

سَجَدْتُ لِلرَّحْمنِ وَ آمَنْتُ بِالرَّحْمنِ فَاغْفِرْلِی ذُنُوبِی یا رَحْمنُ سَمِعْنا وَاَطَعْنا غُفْرانَکَ رَبَّنا وَ اِلَیکَ الْمَصِیْر. بِرَحْمَتِکَ یا اَرْحَمَ الرّاحِمِیْن.

توضیح: اگر این دعا را نمی دانید هر دعایی را می دانید بخوانید.

اما خواندن این دعاها به زبان عربی ثواب بیشتری دارد.

تذکرات:

۱- کسی که در حال قرآن خواندن باشد و در اطراف خود انسانهای بالغه را ببیند (چه زن چه مرد) آیه سجده تلاوت را به صورت خفی و بی‌صدا بخواند.

۲-اگر انسان بالغه‌ای آیه سجده تلاوت را بخواند و یا بشنود سجده بر او واجب می شود (اگرکسی از تلویزیون و ضبط صوت بشنود سجده واجب نمی‌شود) در صورت نخواندن آن شخص گناهکار است.

۳- اگر صدا یا تصویر قاری به صورت زنده از تلویزیون و یا رادیو پخش‌شود در صورت خواندن آیه سجده تلاوت به شنونده سجده واجب می شود.

در قرآن کریم ۱۴ بار سجده تلاوت آمده است.